לגאבג מיי פ״ב מהל׳ מעיף ג: לד ד מיי׳ שם וי סב שיבוט סב

:ק״ק לה ב מיני את כלכה ג ממנ מיי׳ שם הלכה יד סמג שם טוש"ע א"ח סימן של

סעיף ו: לו ז מיי' וסמג שם טוש"ע

תורה אור השלם 1 בֵּי תָצוּר אֶל עִיר יְמִים רַבִּים לְהַלְּחֵם עָלֶיהָ לְתָפְשָׁהּ לֹא תַשְׁחִית אֶת עַצָה לְנְדֹּחַ עָלָיוֹ גַּרְזֶן כִּי ממנוּ תאכל ואתוּ לא בְּשֶּׁנֵּה וֹאַבֵּל וְאוֹם לֹא תְבְּרֹת בִּי הָאָדָם עֵץ הַשְּׁדָה לְבֹא מִפְּנֶיךְ בַּמְצוֹר: דברים כ יט

לעזי רש"י

בוי"ש. עץ תאשור. פלימ"א [פלימיא"ה]. איזמל (להקזת דם).

מוסף רש"י

ספק נפשות להקל. דיני נפשות. דהא והגילו העדה מילתא. הקזה (חולין קיא.).

רבינו חננאל (המשך) אלא עושין לה ע"י ארמאי עילאי דאמר כל צרכי חולה ועושה. חיה לא תטבול בתוך שלשים יום שמא תצטנן. אמר רבא לא אמרן אלא שאין בעלה עמה, אבל בעלה [עמה יהודה אמר שמואל עושין . מדורות לחיה בשבת. סבור כא (בימות הגשמים אין) בימות החמה לא וכר'. ומסקינן משמא דשמואל . דם ונצטנן עושין . לו מדורה ואפילו בתקופת יו בימות שמואל אין קא ליה תכתקא דשאגא. פי׳, שמואל הקיז דם ולא היה שמואל הקידום לא היה לו עצים מוכנים להדליק ולהתחמם בהן, ובקעו לו שידה שהיו עציה עצי שאגא והן יקרים להודיע שאם יתמהמה עד שיביאו לו עצים יסתכן, וכדמתרג׳ ויבקע עצי העולה, וצלח אעי דעלתא. רב יהודה צלחו ליה פתורא. פי' שולחן העשוי מעצי יונס שינוון העשוי מעצי יונס והן יקרים, פי' יאבנוס. ורבה צלחו ליה שרשיפא, והוא הדום לכסא. וכולן טעם אחד, שאם לא ימהרו להתחמם יסתכנו. פי' זוזא מכא, זוז מעוך, שנתמעך מטבע ו ונראה כאסימון. מילתא, באותו היום שמקיז

בדבר

לריכה אני. לחילול: בין שאמרה אין לריכה אני. וחברותיה אומרות שהיא לריכה מחללין: באגפיה. בזרועותיה שאינה יכולה להלך: חיה ג' ימים וו' ימים ול' יום. החכרו בה לחילוק הלכות חילול שבת ל' מו' עד השלמת ל' וכן ז' מג' עד השלמת ז': כל לרכי חולה. והם חיה עד ל' יום סתמת חולה הית: דבר שחין בו סכנה. חולה שתם לא יעשו לו רפותה זו חין מסוכן למות ומ"מ לריך הות לה: אומר נארמאי ועושה. אבל דבר שיש בו סכנה ישראל עלמו עושה לו: לעבילה. עד לי יום לא מטבול מפני הלינה: שאין בעלה עמה.

רבא משמיה דרכ יהודה אמר שבעה. לכחורה משמע דרבא לטעמיה דבפרק הדר (עירובין דף סת.) גבי ההוא ינוקא דאישתפוך חמימיה אמר להו רבא נישייליה לאימיה אם לריכה ניחיימו אגב אימיה דמסתמא ביום שמיני היה קודם מילה שהיה לריך חמין למולו דלאחר מילה מסוכן הוא ובלא אימיה ביום שמיני מחללין עליו שבת והיינו לאחר שבעה דבנסתם החבר בעינו לריכה מיהו ללישנא דאמרי לה לרצא שלשים תיקשי למה נריכה ועוד דבהונטרס פי׳ התם ניחיימו אגב אימיה ע"י נכרי וכן פירש ר"ח לכך יש לפרש דאביי ורבא ואמרי לה מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי וכולהו קיימו כנהרדעי :

שצריכה אני בין לא אמרה צריכה אני אין 🕫 מחלליז עליה את השבת רב אשי מתני הכי מר זומרא מתני הכי אמר רב יהודה אמר שמואל חיה כל זמן שהקבר פתוח בין אמרה צריכה אני ובין אמרה אין צריכה אני מחלליו עליה את השבת נסתם הקבר אמרה יצריכה אני מחללין עליה את השבת לא אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את השבת א"ל רבינא למרימר מר זומרא מתני לקולא ורב אשי מתני לחומרא הלכתא כמאן א"ל הלכה כמר זומרא יםפק נפשות להקל מאימתי פתיחת הקבר אמר אביי משעה שתשב על המשבר רב הונא בריה ניא דרב יהושע אמר במשעה שהדם שותת ויורד ואמרי לה ימשעה שחברותיה נושאות אותה באגפיה עד מתי פתיחת הקבר אמר אביי שלשה ימים רבא אמר משמיה דרב יהודה

שבעה ואמרי לה שלשים אמרי נהרדעי יחיה ג' ז' ול' ג' בין אמרה צריכה אני ובין האמרה לא צריכה אני מחללין עליה את השבת ז' אמרה צריכה אני מחללין עליה את השבת אמרה לא צריכה אני אין מחללין עליה את השבת ל' אפי' אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את השבת אבל עושין ע"י ארמאי סכדרב עולא בריה דרב עילאי דאמר כל צרכי חולה נעשין ע"י ארמאי סכדרב עולא בשבת יוכדרב המנונא דאמר רב המנונא יידבר שאין בו סכנה ייאומר לנכרי ועושה אמר רב יהודה אמר שמואל לחיה ל' יום למאי הלכתא אמרי נהרדעי למבילה אמר רכא לא אמרן אלא שאין בעלה עמה אבל בעלה עמה בעלה מחממה כי הא דברתיה דרב חסדא מבלה בגו תלתין יומין שלא בפני בעלה ואצמניאת ואממוי לערסה בתריה דרבא לפומבדיתא "אמר רב יהודה אמר שמואל יעושין מדורה לחיה בשבת (בימות הגשמים) סבור מינה לחיה אין לחולה לא בימות הגשמים אין בימות החמה לא יולא היא ל"ש חיה ול"ש חולה ל"ש בימות הגשמים ול"ש בימות החמה (ולא היא ל"ש מדאתמר) אמר רב חייא בר אבין אמר שמואל יהקיז דם ונצמנן עושין לו מדורה אפי בתקופת תמוז שמואל צלחו ליה תכתקא דשאגא רב יהודה צלחו ליה פתורא דיונה לרבה צלחו ליה שרשיפא וא"ל אביי לרבה והא קעבר מר משום יבל תשחית יא"ל בל תשחית דגופאי עדיף לי אמר רב יהודה אמר רב לעולם ימכור אדם קורות ביתו ויקח ימנעלים לרגליו הקיז דם ואין לו מה יאכל ימכור מנעלים שברגליו ויספיק מהן צרכי סעודה מאי צרכי סעודה רב אמר בשר ושמואל אמר ייז רב אמר בשר נפשא חלף נפשא ושמואל אמר יין סומקא חלף סומקא: (סימן שנמסר) שמואל ביומא דעבד מילתא עבדי ליה תבשילא דמחלי ר' יוחגן שתי עד 🤊 דנפיק תיהיא מאוניה ורב נחמן שתי עד דקפי מחליה רב יוסף שתי עד דנפיק מריבדא דכוסילתא רבא מהדר אחמרא בר תלתא מרפי אמר להו רב נחמן בר יצחק לרבנן במטותא מינייכו ביומא דהקזה אמרו לביתייכו נחמן אקלע לגבן וכולהו אערומי אסירי בר מהאי ערמה דשרי מאן דעביד מילתא ולא אפשר ליה לישקול זוזא מכא וליזיל לשב חנותא עד דמעים שיעור רביעתא ואי לא ליכול שב תמרי אוכמתא ולישוף מישחא בצידעיה וניגני בשמשא אבלם אשכחיה לשמואל דגני בשמשא א"ל חכימא דיהודאי בישא מי הוי מבא א"ל יומא דהקזה הוא

והיא טובלת לטהרות: בעלה מחממה. לאחר טבילה בתשמיש והגוף מתחמם מן הגוף: מדורה. היסק גדול: הקיו דם. וכ"ש חולה: ללחו ליה סכסקה דשהגה. לה מנהו עלים מוכנים להיסק ביום הקזה ולוה ובקעו כסא של תדהר שהוא מעולה בדמים: פתורא דיונה. מין ארז הוא. ורבינו הלוי חמר (ח) בוי"ם: ס) רבח ללחו ליה שרשיפה. ספסל: ויקה מנעלים. שאין לך ביזוי מן המהלך יחף בשוק: (מאי) לרכי סעודה. (לרכי) סעודת הקוה: ביומה דמלפה. דהקוה: דטחלי. טחול. סומקא חלף סומקא: עד הריח: מאוניה. דנפיק תיהי. מריבדה :מריחין היין מאוניו דכוסילסא. נקבי כלי האומן שבבשרו. פלימ״ה: עד דקפי טחליה. טחול שלו לף ביין: בר מלמא טרפי. בן ג׳ שנים שטענה אמו משנהלט ג׳ עלין חדשין: לרבנן. לחלמידיו: אמרו נחמן איקלע לגבן. הרבו בסעודה כאילו אני סועד אללכס: בר מההיא ערמה. דמפרש ואזיל: ולה הפשר ליה. לקנות יין: לשקול וווא מכא. זוו רע ופחות שחינו יולא בהולחה: וליזיל לשב הנותח. ודרך הלוקחים לטועמו תחלה שיהא טוב ויטעום וכשיתן לו הזוז והחנווני ימלאנו רע ולא יקבלנו והוא ילך לחנות אחרת ויעשה כן: ואי לא. לחיו לו זוז רע: ולישוף משחח בלידעיה. ברקתו והתמרים והשומן מחממין אותו: בישא מי הוה טבא. חום השמש שהוא קשה לאדם כלום מטיב לו: היכא דכריך זיקא. ש אינדרו"ן שיש בו חלונות והרוח נכנסת בהם נכרכת ומתגלגלת באינדרו"ן: דילמא שפי ליה אומנא. מריקו מדמו כמו השופה יין לחבירו (ב"ת דף ס.): ומוקי ליה ארביעתא. לא הניח בו דם אלא כדי חייו דהיינו רביעית והדר אתי ליה זיקא ושייף ליה מדם הנותר בגופו ומחסרו משיעורו ומסתכן: שב לביני ואריחא. עובי החומה ז' לבינים מוטלין לרחבן זה אצל זה דכל לבינה ג"ט: ואריחא. אריח חלי לבינה טפח ומחלה: ארגיש בנפשיה. הרגיש בעלמו שהוח נחלש: חסר חד חריחת. החומה היתה חסירה מעוביה אריח:

ולא היא אלא איכא יומא דמעלי בה שמשא בכוליה שתא יומא דנפלה ביה תקופת יחמוז וסבר לא איגלי ליה: (היקיל ברוח מעמא שהה סימן) רב ושמואל דאמרי תרוייהו כל המקיל בסעודת הקזת דם מקילין לו מזונותיו מן השמים ואומרים הוא על חייו לא חם אני אחום עליו רב ושמואל דאמרי תרוייהו האי מאן דעביד מילתא לא ליתיב היכא דכריך זיקא דילמא שפי ליה אומנא ומוקים ליה ארביעתא ואתי זיקא ושאיף מיניה ואתי לידי סכנה שמואל הוה רגיל ועבד מילתא בביתא דשב לביניא ואריחא יומא חדא עבד וארגיש בנפשיה בדק וחסר חד אריחא רב ושמואל דאמרי תרוייהו האי מאן דעביד מילתא לימעום מידי והדר ליפוק דאי לא מעים מידי אי פגע בשכבא ירקא אפיה אי פגע במאן דקטל נפשא מית אי פגע

בדבר

א בי׳ כא״ש אמרה צריכה אני מחללין לא אמרה לריכה אין בו', ב) גי' רא"ש אמרה איני פג. פד: כתובות טו. ב"ק . מד: 5. ב"ב נ: סנהדרין עט.], ד) בח"י הגירחא לא אמרה ד) בס"י הגירסה נה חמרה לריכה וכן לקמן, ה) [בילה כב.], ו) [בבילה שם וכן בשאלחות פרש' שמוח סיי לח אימא ואמר רב המנוגא נמ מימח וחמר כב המנוגמ דבר שחין בו וכר], ז) [בילה כב. ע"ש], ח) [עיין רש"י גיטין ח: ד"ה כדחמר רבה], ע) עירובין עט:, י) מ"א ז"א וה"ג לא איתמר אמר ר"ח כו', ל) [לקמן קמ:], ל) [ער' פסחים קיב:], מ) [חולין קימ.], נ) ס"א טבח, מ) כן גי׳ הערוך בערך שרפרף אולם הגאון מהרי"ף הגיה כאן של"ל רבה, ע) אין זה בלעו יונא מעלים׳ מנח לג:, פ) [וע"ע תוס' גיטין ח: ד"ה אע"גן,

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה פתורא דיונה וכו' בויי"ש. נ"ב עלי ברותים:

גליון הש"ם

, גמרא משעה שתשב על המשבר. עיין פ״ז מ״ד דאהלות בר״ש:

רבינו חננאל מר זוטרא מתני אמר רב הודה אמר שמואל חיה כל זמן שהקבר פתוח. פירוש הקבר, בית הרחם, ביז אמרה צריכה אני וביז . אמרה איני צריכה מחלליז עליה את השבת. נסתם הקבר אמרה צריכה אני מחללין עליה את השבת, . איני צריכה אין . מחללין עליה את השבת. . ומסקינן לה לשמעתא דא״ל מרימר לרריוא הילרתא רי להקל. והוצרכנו לדקדק מאימתי פתיחת הקבר כדי . לחלל באותו העת את לחלל באותו העת את השבת לעשות צרכי החיה, ואמר אביי משתשב על המשבר, ואמר רב הונא בריה דרב יהושע משעה שהדם שותת ויורד כו׳. ודייקינן מדלא אמר רב הונא עד שיתחיל הדם י וכאביי עבדינן ולא מחללי שבתא אלא עד שיהא (שותת) הדם שותת ויורד יהודה עד מתי פתיחת הקבר ג' ימים בלבד אין הלכה כמותו, ולא כרבא דאמר . חיה שלשה שבעה ושלשים. שלשה, בין אמרה צריכה אני ביז אמרה איני צריכה. מחללין עליה את השבת. שבעה, אמרה צריכה אני מחללין עליה את השבת, איני צריכה אין מחללין עליה את השבת,